

søge, om der kan opnaas Enighed om andre Former end dem, der blev vedtaget for 5 Aar siden, og som jeg paa ny har foreslaaet. I øvrigt takker jeg det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds for den Tilslutning, han gav til de nye Bestemmelser, der er komne ind i Lovforslaget.

Jeg vil dernæst gerne knytte nogle Bemærkninger til, hvad det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) sagde i Dag. Jeg beder undskyldte, at jeg foreløbig forbigaar det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) — jeg skal nok komme tilbage til, hvad det ærede Medlem havde at sige. Jeg vil begynde med, hvad det ærede Medlem for Københavns 2den Kreds sagde i Dag, fordi jeg erkender, at der i det ærede Medlems Tale helt igennem var en klar, logisk og konsekvent gennemført Tankegang; men jeg drister mig til at paastaa, at det ikke er den, der ligger til Grund enten for mit Lovforslag eller for den gældende Lov. Det ærede Medlem gik ud fra, at Princippet i Virkeligheden var eller i alt Fald burde være dette, at der er en Forsikring, omfattende alle Lønarbejdere, og at Staten og Kommunerne yder et Tilskud, ikke til Præmierne, men til den Arbejdsløshedsunderstøttelse, der skal udbetales. Jeg erkender, at dette er noget, som jeg ogsaa gerne vil forhandle om baade med det ærede Medlem og Udvalget, men det er ikke det, der gælder for Tiden. Jeg drister mig til at paastaa, at mit Forslag og det bestaaende falder sammen paa det Omraade, som har været det vigtigste under Forhandlingerne her: at Statens og Kommunerens Tilskud er en Kvotadel af Præmien. Der er ikke noget til Hinder for, at vi kan forhandle om at lægge det om, saa at man siger: Alle betaler deres Præmier, saaledes som man nu indenfor de forskellige Fag og i de forskellige Kasser bestemmer det, og naar saa de paagældende bliver arbejdsløse, skal de for det første have det, de kan faa i Kraft af de Præmier, de har betalt, men saa skal der dernæst — antagelig ikke til alle, men det kan vi altid tales ved om — af Stat og Kommune ydes et Tilskud til Forhøjelse af den daglige Understøttelse, som de paagældende kan faa; men jeg fastholder altsaa, at det er et andet Princip end det gældende. Det gældende Princip er dette: De paagældende betaler en vis Del af Præmierne selv, Kommunen betaler en Del og Staten en Del. Det er Princippet i den gældende Lov og i det, jeg her har foreslaaet. Vil man ind paa et andet Princip — ja det kan vi

tales ved om, men det er ikke mig, der har foreslaaet at gaa ind paa et andet Princip, det er det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen).

Jeg erkender, at det kan have visse Fordele at gaa over til at yde det offentlige Tilskud, ikke som en Kvotadel af Præmien, men som en Forhøjelse af den Understøttelse, de paagældende skal have, naar de bliver arbejdsløse. Men hvis man ikke vil gaa ind paa den Tankegang, som saavel det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) som det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) hævdede — og det vil jeg ikke —, at den Arbejder, der har en høj standard of life, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds udtrykte sig, ogsaa har Krav paa selv i Arbejdsløshedstider at kunne bevare denne standard of life, og at Staten som Følge deraf skal hjælpe ham —, vil det blive vanskeligt at gaa den Vej. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds sagde, at en velstillet Arbejder, der er vant til en høj Ugeløn, ogsaa, naar han bliver arbejdsløs, skal have en høj Understøttelse, og det ærede Medlem fra Slagelse sagde: Det er forkert, at Staten ikke yder det samme Tilskud til de bedre stillede som til de daarligt stillede Forsikring, og jeg synes i Virkeligheden Tankegangen er den samme, selv om den er udtrykt lidt forskelligt efter de to ærede Medlemmers forskellige Temperament og Maade at udtrykke sig paa. Men hvis man altsaa ikke vil gaa ind paa denne Tankegang, vil man komme til at staa overfor, at man, naar Understøttelsen skal udbetales, skal til at skønne over, om den paagældendes økonomiske Stilling er en saadan, at der er Grund til, at der fra det offentlige Side ydes et Tilskud til den Understøttelse, han faar i Kraft af sin indbetalte Præmie. Men saa er vi straks inde paa Skønnet, og det vil for de paagældende være overordentlig ubehageligt, at det i det Øjeblik, de er blevet arbejdsløse, skal afgøres, om den daglige eller ugentlige Understøttelse, de kan faa, fordi de har betalt deres Præmier, og som altsaa alle, der har betalt deres Præmier, skal have, er for ringe, og om der er Grund til at yde de paagældende et Tilskud fra det offentlige. Ja, hvis vi siger, at alle skal have dette Tilskud af det offentlige, er vi ude over Vanskeligheden, men jeg tror ikke, man vil komme til det Resultat, at alle skal have det. Man vil sige, at de, der har en saa stor Lønning, som vi fik at vide af det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen), at nogle har, skal ikke